

THRILLER

AŽ NA KOST

ELLISON
COOPER

SAYER
ALTAIROVÁ
A JEJÍ TŘETÍ
PŘÍPAD

AŽ NA KOST

Copyright © 2020 by Ellison Cooper

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martin Novák, 2021

Cover © Sabina Chalupová, 2021

© DOBROVSKÝ s.r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0941-0 (pdf)

AŽ NA KOST

ELLISON COOPER

VENDETA

**Mým rodičům, Bobovi a Judy,
za jejich neutuchající důvěru ve mě**

Poznámka autorky a poděkování

Veškeré starověké egyptské symboly a podrobnosti o architektonické historii Washingtonu, D.C., uvedené v této knize jsou skutečné. Stejně tak se veškeré zde prezentované neurologické, lékařské a psychologické pojmy zakládají na skutečných faktech. Více informací naleznete na stránkách ellisoncooper.com.

Ráda bych vyjádřila svou nekonečnou vděčnost všem, kdo mi s prací na románu *Až na kost* pomáhali.

Jsem neskutečně vděčná své agentce Amy Tannebaumové za vše, co udělala. Děkuji také Jessice Erreraové a všem z agentury Jane Rotrosen za to, jak byli ve všem naprosto skvělí.

Děkuji své skvělé editorce Leslie Galbmanové a všem z vydavatelství St. Martin's Press/Minotaur Books, včetně Tiffany Sheltonové, Hectora DeJeana, Alison Zieglerové, Joea Brosnana, Paula Hochmana a Kelley Raglandové.

Děkuji Megan Coenové, své diskusní partnerce a drahé přítelkyni, jež nikdy nepovažuje mé nápady za příliš ponuré.

Mé poděkování patří Therese Iantoscaové za její bystrý editorský zrak, jemuž neunikly žádné mé chyby! Pozvedám

číši, abych připila na zdraví všem ze skupiny Curbside Crew, těm nejlepším sousedům na světě.

V neposlední řadě nemohu dostatečně vyjádřit svou vděčnost mé rodině, jež mě vždy povzbuzovala k tomu, abych šla za svými sny. Jako vždy patří mé obzvláštní poděkování mému manželovi Seanovi, který je mi tím nejlepším přítelem, skutečnou láskou a partnerem ve zločinu.

DISPEČINK POLICEJNÍHO ODDĚLENÍ SPRÁVNÍ OBLASTI COLUMBIA, WASHINGTON, COLUMBIA

Ve sluchátkách vysílačky Karly Heskellové, dispečerky policejního oddělení správní oblasti Columbia, to zapraskalo. „Hlásí se strážník 2026. Na jihu panuje klid.“

Když Karla zaslechla hlas policisty Frankieho Grahama, objevil se jí na tvářích ruměnec.

„Zdravím, Frankie. Rozumím.“ Snažila se, aby zněla nenuceně, ale pravda byla, že spolu za jeho obchůzek mluvili stále častěji a častěji. Policisté se měli hlásit jen uprostřed hlídky, ale on se jí poslední dobou ozýval stále častěji. A minulou noc vysílačku prakticky nevypnul. Povídali si spolu celé hodiny, přerušování jen pravidelnými hlášeními ostatních policistů ve službě. Slyšela jeho tlumené kroky a mírně namáhavý dech. Pochůzky na konci prosince nebyly nic příjemného ani za dobrého počasí a ten den stíhala jedna sněhová přehánka druhou. Podívala se na hodinky. Nebylo ještě ani půl desáté. Policisty tam venku čekala dlouhá a chladná noc.

„Je taková zima, že by umrzly kulky i mosazné opici.“ Frankie se odmlčel. „Promiň, omlouvám se za ten sprostý výraz.“

Krátce se zasmála. „Jsem policejní dispečerka od svých devatenácti, Frankie. Kulky mosazné opice ani zdaleka nepovažuji za sprostý výraz.“

Uchechtl se. „No, díky bohu za to. Počkej, vypadá to, že tu mám nějakého grafitáka.“

„Kde jsi?“ Karla okamžitě přepnula do pracovního režimu.

„Jsem na rohu Konstituční a Dvacáté druhé. Vypadá to, že se chystá posprejovat sochu Alberta Einsteina. Rychle to vyřídím. Vydržíš chvíli? Chtěl bych se tě na něco zeptat...“

„Nikam se nechystám.“ Karla byla ráda, že nemůže vidět, jak se jí rozlévá po tvářích horko. Frankie možná nevypadal jako Patrick Swayze, ale jeho zářivý úsměv byl upřímný a na okrsku měl pověst dobrého chlapa. A kromě toho, Karla nebyla na rande už několik let.

„Hej, kámo,“ křikl Frankie.

Následovalo dlouhé ticho, po němž se ozval prudký nádech. „Co to –“ vyhrkl Frankie nahlas.

Karla slyšela znepokojení v jeho hlase. Když se ozvalo ostré *prásknutí* výstřelu, vylekaně sebou trhla.

Frankie vykřikl tak pronikavě, až se jí naježily chloupky na předloktí. „Frankie? Frankie?“ křičela do mikrofону.

Rána následovaná rozechvělým zasténáním jí vyrazila dech. S bušícím srdcem vyděšeně naslouchala sérii vlhkých zachroptění. Po několika nesnesitelně dlouhých vteřinách se zdáli ozvalo něčí sotva slyšitelné pozpěvování.

Z toho tichého, atonálního zpěvu jí přeběhl mráz po zádech.

„10-33, policista v nouzi!“ vykřikla právě ve chvíli, kdy Frankieho vysílačka ztichla.

POSLUCHÁRNA UNIVERZITY V GEORGETOWNU, GEORGETOWN, COLUMBIA

Starší zvláštní agentka FBI Sayer Altairová se podívala na hodiny v zadní části posluchárny. Její přednáška skončila už skoro před půl hodinou a studenti ji stále zasypávali dotazy. Ukázala na mladého muže v první řadě, který vehementně mával rukou ve vzduchu.

„Agentko... Doktorko...?“ Odmlčel se a zčervenal.

„Obě oslovení jsou v pořádku.“ Sayer se pokusila o úsměv, ale spíš místo toho jen vycenila zuby. Souhlasila s touhle externí přednáškou na katedře neurologie univerzity v Georgetownu z úcty ke svému starému poradci. To ale nečekala, že po ní bude následovat nekonečný sled otázek. Jako neurovědkyně, jež se věnovala studiu mozků sériových vrahů pro Národní centrum pro analýzu násilných zločinů FBI, byla Sayer pro posluchače očividně zajímavější než většina externích přednášejících na téma neurologie.

„Zmiňovala jste, že jste se u mozků sériových vrahů setkala s mnohými odlišnostmi,“ pokračoval student.

„Mnohými odlišnostmi, ano.“

Podíval se do poznámek. „Takže, kolem limbického systému mají méně šedé kůry mozkové, jejich amygdala má podprůměrnou velikost a ventromediální prefrontální

kůru. Rád bych se vás zeptal, zda se domníváte, že bychom měli skenovat mozky dětí a hledat u nich tyto odchylky.“

Sayer zamrkala. Byla to dobrá, byť děsivá otázka. Zhloboka se nadechla.

„Co uděláte s dítětem s mozkiem psychopata? Má odpověď je... nic. Přestože struktura mozku má na naše chování velký vliv, člověk může být psychopat, aniž by se z něj ve skutečnosti stal sériový vrah. Takové dítě sice nejspíš nikdy nebude svým okolím považováno za laskavé, ale statisticky je pravděpodobnější, že se z něj stane chirurg nebo úspěšný politik než sériový vrah.“

Posluchárnou se začal šířit vzrušený šepot.

Sayer pokračovala: „Pravda je taková, že můj poslední výzkum zahrnoval rozhovory s psychopaty, jež označuji za prosociální. S lidmi, kteří mají k psychopatii sklony, ale dokážou svého narcisismu, nedostatečné empatie a nepřirozené chladnokrevnosti využít k tomu, aby si vybudovali úspěšnou kariéru jako výkonní ředitelé, právníci, policisté a lékaři. Existují miliony lidí, kteří splňují podmínky k tomu, aby byli považováni za psychopaty, přesto se nikdy nedopustili žádného zločinu.“ Rozhlédla se po zšeřelé místnosti. Mohla ve svém výkladu klidně pokračovat dál, ale věděla, že ji doma čeká slavnostní večeře. Její nedávno adoptovaná dospělá dcera Adi se druhý den měla vydat na obhlídku univerzity ve Stanfordu a jejich soused a spolumajitel společného psího miláčka právě s jejich psem složil zkoušky z canisterapie. Sayer se těšila, až si se svojí rodinou dá pivo a něco dobrého k jídlu.

„Poslední otázka a končíme,“ oznámila.

Do vzduchu vystřelil tucet rukou.

Sayer ukázala na nenápadného mladíka v zadní řadě. „Mluvila jste se stovkami psychopatů, jaký byl váš nejhorší rozhovor?“

Při pomýšlení na subjekt 037 se Sayer bezděčně otrásla.

„Je zajímavé, že se na to ptáte bezprostředně po předchozím dotazu. Ten nejneobvyklejší a nejznepokojivější rozhovor, jaký jsem vedla, byl s jedním ze subjektů mého výzkumu psychopatů bez zločinecké historie...“ Sayer se odmlčela, aby se ujistila, že svou odpovědí neporuší závazek mlčenlivosti. „Jeden z lidí, s nimiž jsem v rámci tohoto projektu mluvila, dosáhl v tabulce hodnocení psychopatie maximálního počtu bodů. Tohoto pochybného úspěchu se nepodařilo dosáhnout ani těm nejotrlejším vrahům, s nimiž jsem kdy mluvila.“

„Svůj nejděsivější rozhovor jste nevedla se sériovým vrahem?“ vyhrkla jakási mladá žena.

„To je pravda. Vrazi, s nimiž jsem mluvila, byli obecně nepřilíš chytrí a mívali sklony k přehnaně vysokému mínění o sobě. Nevykládejte si to špatně, jsou to monstra, jež zničila bezpočet životů, ale obecně jsou spíš politováníhodní než děsiví. Tento rozhovor s anonymním subjektem ale byl...“ Sayer se snažila najít ta správná slova, jimiž by své dialogy se subjektem 037 popsala, „mrazivý.“

„A vy ani nevíte, kdo to je?“ vykřikl jeden ze studentů.

„To je pravda, dovolila jsem svým subjektům, aby si zachovaly naprostou anonymitu. Jinak by mnozí z nich odmítli se mnou mluvit,“ odpověděla Sayer. „Ale psychopati mají sklony k sebezveličování a já zjistila, že se mnozí z nich s radostí odhalí. Tento konkrétní subjekt si však svou anonymitu chránil velice dobře.“

Sayer nezmínila, že v průběhu výzkumu začal subjekt 037 projevovat nezdravý zájem o její život a kariéru. Po pravdě, zjevně šlo o někoho, kdo měl ve Washingtonu velmi dobré konexe, možná dokonce i v Agentuře pro národní bezpečnost. A využil jich, aby zachránil její kariéru uprostřed jednoho z největších skandálů v dějinách FBI. Skutečnost, že se zdálo, že z nevysvětlitelných důvodů zainvestoval do její ochrany, byla znepokojující.

Při jakékoli interakci s 037 si připadala, jako kdyby na sebe strhávala pozornost krotkého tygra – což představovalo obrovskou příležitost pracovat s opravdu výjimečným intelektem, ale zároveň obrovské nebezpečí. Muž jako 037 na ni mohl kdykoli bez váhání zaútočit.

„Co na něm bylo tak děsivého?“ otázal se jiný student.

Sayer se mu právě chystala odpovědět, když jí zabzučel telefon položený na stupínku. Snad nikdy nebyla radši, že byla vyrušena. Přestože v první řadě pracovala jako neurovědkyně FBI, byla také agentem pro práci v terénu u Skupiny pro řešení kritických problémů, a proto byla neustále na telefonu.

„Omlouvám se, tohle musím vzít.“ Zkontrolovala, kdo jí volá. K jejímu překvapení se na displeji objevilo jméno ředitele Andersona.

Sayer hovor přijala.

„Agentko Altairová.“ Mužův patricijský hlas změkčoval jeho příkrý tón.

„Řediteli Andersone...“ Sayer omluvně mávla na studenty a rychle se odebrala do místnosti za posluchárnou.

„V centru města došlo k dvojnásobné vraždě,“ přešel bez okolků přímo k věci. „Jednou z nich je washingtonský policista. Mají důvody se domnívat, že jde o dílo sériového vraha, a požádali, aby se vyšetřování ujalo FBI. Přesněji řečeno, vyžádali si vás vaši přívrženci z policie okresu Columbia.“ Z Andersonova hlasu byl znát neskrývaný nesouhlas. „A protože nejsem z těch, kdo by místním policejním sborům odmítal poskytnout pomoc, rozhodl jsem se, že vás, miláčka médií, pověřím jeho vedením.“

Sayer ignorovala jeho jízlivou poznámku a otevřela si soubor, jenž jí přišel na telefon. Policista vyrušil vraha, který ho střelil do hrudi. Na místě činu nalezeno ženské tělo. Prvky rituálu.

„Píše se tu o rituálních prvcích. Víte, co to znamená?“ zeptala se Sayer.

„Máte mě snad za dispečera?“ odsekl Anderson. „Stalo se to na půdě Národní akademie věd, přímo naproti parku National Mall. Je týden po Vánocích, takže starosta má strach, aby to nevyděsilo turisty. Policie se domnívá, že nalezené dívce bylo do dvaceti let. Na jejím těle byly nějaké nápisy krví. Jste na to sama. Informujte mě.“

Anderson s cvaknutím zavěsil.

Sayer zůstala zírat na telefon. Andersonova poznámka o tom, že je na to sama, jí nebyla zcela jasná. Protože většinu času pracovala na výzkumu, nebyl jí přiřazený žádný parťák na plný úvazek a očividně neměla žádného dostat ani na tenhle případ. Což znamenalo, že jí nikdo nebude krýt záda. A smrt policisty znamenala, že od začátku půjde o ostře sledovaný případ.

Se svěřenými rameny na sebe nechala dolehnout tíhu břemene, jež na ni uvalili.

Po rychlém rozloučení se studenty popadla motocyklovou přilbu a vyrazila do chladného večerního vzduchu. Když došla k motorce, na okamžik se zastavila. Až na sních, jenž poletoval kolem ní, snášel se jí na řasy a do krátkých tmavých kudrlin, všude panoval naprostý klid. Vychutnávala si to ticho, protože věděla, že k tomu nejspíš dlouho nebude mít znovu příležitost.

Mrtvá mladá dívka a policista. Bude muset informovat jejich rodiny, což byl vždy nepříjemný úkol, ale teď, v době svátků, dvojnásob.

Setrásla ze sebe poslední zbytky tepla univerzitní posluchárny, nasadila si helmu, nasedla na svůj jedinečný motocykl Silver Hawk a přidala plyn tak prudce, že mu zadní kolo podklouzlo stranou, než zabralo.

Cestou na místo činu přemítala, co na ni asi čeká.

CESTA DO NÁRODNÍ AKADEMIE VĚD, WASHINGTON, COLUMBIA

Sayer projížděla zářícím tunelem vánočního osvětlení na Čtrnácté ulici. Jak se blížila k cíli, zavolala datovému analytikovi FBI a počítačovému mágovi v jedné osobě Ezrovi Cohenovi.

„Ezi, slyšel jsi o těch vraždách ve Washingtonu? Byla jsem pověřena vyšetřováním a chci, aby ses ujal koordinace dat.“

„Věděl jsem, že mě budeš potřebovat, a jsem už na cestě do kanceláře, abych shromáždil dostupné informace. Pokusím se všechny nějak uceleně zpracovat, než dorazíš.“

„Skvělé. V první řadě budeme potřebovat sestavit malý vyšetřovací tým. Nech si to schválit a vyber pár agentů pro práci v terénu a analytiků. Pak chci, aby ses soustředil na identifikaci té ženské oběti. Podle toho, co jsem slyšela, by měla být mladá.“

„Zařídím to. Hned jak se tu objeví soudní lékař, požádám o její otisky prstů a fotografii.“

„Ty jsi ten nejlepší.“

„To ztraceně jsem,“ opáčil Ezra. „Vlastně jsem kvůli tomu odešel uprostřed rande, takže mi dlužíš. Můžeš se mi omluvit tak, že mě někdy brzy pozveš k Tinovi na večeři.“

Sayer se krátce zasmála. „Koukám, že si jdeš tvrdě za svým.“

„Jako vždy. Uvidíme se, až přijedeš.“ Zavěsil.

Sayer byla ráda, že se Ezrovi vrací jeho poťouchlé chování každým dnem víc a víc. Minulý rok ho exploze připravila o obě nohy a jeho cesta k vyléčení byla dlouhá a trnitá.

Naproti parku National Mall zahrnula se svojí motorkou na Constitution Avenue a projela kolem vesele rozzářeného vánočního stromu právě ve chvíli, kdy se mračna na obloze vůbec poprvé ten týden protrhla. Ve svěžím chladném vzduchu se hvězdy zdály být jasnější než obvykle. Kupodivu bylo vidět i Mléčnou dráhu, jež se klenula nad městem.

Zimy ve Washingtonu na sebe často brávaly podobu nekonečných příválů deště se sněhem a pochmurné oblohy, ale v tuhle chvíli, pod hvězdnou oblohou, přikryté lehkou a třpytivou sněhovou pokrývkou, v záři vánočního osvětlení, vypadalo město jako vystřižené z nějaké pohádky.

Kouzelná iluze se rozplynula ve chvíli, kdy před sebou spatřila řadu policejních vozů, jejichž blikající majáky zaplavovaly okolní sníh směsí pronikavě modrých a červených světél. Veškerý ruch se soustředil do jihozápadního rohu areálu Národní akademie věd.

Rohu, v němž stála socha, kterou měla Sayer ve Washingtonu nejradši – pomník Alberta Einsteina.

Zaparkovala a proklestila si cestu malým hloučkem zvědavců, v jejichž očích se zračila jí důvěrně známá kombinace znechucení a fascinace. Na všech místech činu to bylo stejné, čumilové zneklidnění přítomností smrti, která byla tak blízko jejich vzrušeně tlukoucím srdcím.

Když se protáhla pod policejní páskou, zastoupil jí cestu policista s rozložitými rameny. „Počkat, dámo. Tohle je místo činu.“

Sayer si uvědomila, jak asi vypadá, promočená žena snědé pleti, celá od špíny na silnicích. „Starší zvláštní agentka FBI Altairová.“ Ukázala svůj odznak.

„Páni, agentka Altairová!“ Usmál se. „Už vás poznávám. Pracovala jste s mým bratrancem na případu těch vražd v klecích, Wilsonem Toobym. Já jsem Joe Tooby.“

Sayer lehce přikývla. „Jak se Wilson má?“ podařilo se jí ze sebe vypravit, přestože neměla na povídání ani nejmenší náladu.

„Má se skvěle. Minulý měsíc šel do důchodu. Tráví čas se svojí dcerou, než mu odejde na vysokou. Jsem rád, že vyšetřování tohoto případu vedete vy. Detektiv Wyatt na vás už čeká, aby vám mohl dát nejnovější informace.“ Mávl rukou k zavalitému muži opodál.

Nahrbený detektiv ve velké, nadýchané černé bundě a střapaté červené zimní čepici si uprostřed chaosu, který na místě činu panoval, v klidu dělal poznámky.

„Vítejte v pekle, agentko Altairová,“ přivítal ji, když k němu došla.

„Vy musíte být detektiv Wyatt.“

Zvedl zrak od poznámek. V jeho jinak mladistvé kulaté tváři byly patrný vrásky, které mu dodávaly sklíčený výraz. „Hodně jsem toho o vás slyšel. Jsem rád, že vás konečně poznávám.“

„Je mi líto, že k tomu muselo dojít za těchto okolností.“

Oba pohlédli na tělo strážníka Grahama.

„Tak, co tu máme?“ zeptala se Sayer.

Wyatt ji odvedl k tělu, jež leželo hned u chodníku. Oběť ležela na zádech, ruce i nohy roztažené, policejní uniformu roztrženou v místě, kde se záchranáři snažili dostat k tělu, aby se pokusili muže oživit. Okraje kaluže krve na zemi už začínaly v chladném večeru zasychat.

„Strážník Frank Graham, sedm let u sboru. Komunikoval vysílačkou s dispečinkem, když zahlédl někoho,

o kom si myslel, že se chystá počmárat Einsteinův pomník. Dispečerka říká, že pachatel, kterého vyrušil, po něm bez jakéhokoli varování vystřelil.“ Wyattův hlas byl plný emocí. „Vykrvácel dřív, než se sem záchranáři mohli stihnout dostat.“

Sayer stála nad mrtvým policistou a srdce jí přitom bolestivě bušilo až v hrdle. „Měl děti?“

„Jo, jednoho syna, žije s jeho bývalou ženou.“

„Zatraceně.“ Nemohla se ubránit vzpomínce na to, jak jí zavolali, že je její snoubenec Jake mrtvý. Věděla přesně, jaké to pro rodinu mrtvého strážníka bude, až dnes večer obdrží podobnou zprávu. Potlačila v sobě zármutek, jenž se v ní vzedmul vždy, když na Jakea pomyslela, a rozhlédla se po krvavých šlápotách kolem těla. Nedokázala určit, jestli patřily záchranářům, nebo vrahovi. To museli určit lidé z jednotky pro sběr důkazů.

Detektiv Wyatt ji se zachmuřenou tváří odvedl k Einsteinovu pomníku. „Druhá oběť je důvodem, proč jsme si vás vyžádali. Zdá se, že jí bylo necelých dvacet let. Některé okolnosti naznačují, že se nejspíš jedná o rituální vraždu. Podívejte se sama.“

Dál to nerozváděl a zůstal stát stranou. Sayer byla ráda, že jí dal prostor, aby si udělala vlastní názor.

Ta socha ji přitahovala. Byla vysoká tři a půl metru a znázorňovala Einsteina, jak se opírá o pokřivenou laavičku z bílého kamene a v ruce drží knihu popsanou třemi rovníci, jimiž se geniální fyzik nejvíce proslavil.

„*Radost a úžas nad krásou a vznešeností tohoto světa, o kterém si člověk může vytvořit jen slabou představu,*“ zašeptala si Sayer cestou k pomníku svůj oblíbený Einsteinův citát jako ochranné zaříkadlo.

Bronzová postava shlížela na oválnou hvězdnou mapu rozprostřenou před sebou. Ta měla v průměru téměř deset metrů a tisíce kovových cvočků na ní znázorňovaly planety,

Slunce, Měsíc a hvězdy, jež se třpytily na jejím lesklém žulovém podkladu.

Uprostřed hvězdné mapy se skýtal srdceryvný pohled na drobné tělo mladé ženy ležící na zádech. Dokonalé a s výjimkou krvavé šmouhy na rtech zcela neposkvrněné.

Sayer za svou kariéru viděla už spoustu mrtvých těl a dokázala se distancovat od hrůz smrti, ale z tohoto výjevu se jí zvedl žaludek. Vražda je obvykle násilná, nečistá, takže vědomá dokonalost dívčina těla v ní vyvolávala hluboký instinktivní pocit, že je něco špatně. Navzdory návalu nevolnosti se Sayer od matoucí scény neodvrátila.

Do pravé ruky vrah dívce vložil velkou sekeru. Na lavičce z bílého granitu stála slova napsaná krví, „jak nahoře, tak i dole“.

Zdaleka nejvíce neobvyklých na místě činu ale bylo devět vyřezávaných figurek, které nebyly víc než třicet centimetrů vysoké a krčily se v kruhu kolem těla. Sayer přistoupila blíž, aby si je lépe prohlédla. Zpod krátkých zvířecích rypáků soškám vystupovaly ostré zuby. Jejich opičí postavy byly v předklonu, opíraly se o kolena a trochu tak připomínaly lidi.

Dívku obklopovalo devět paviánů jako obecenstvo přihlížející její smrti.

POMNÍK ALBERTA EINSTEINA, WASHINGTON, COLUMBIA

Sayer stála na okraji hvězdné mapy a vstřebávala vše, co viděla. Frustrovala ji skutečnost, že ředitel Anderson zjevně neměl v úmyslu přidělit jí k tomuhle vyšetřování žádného partáka. Věděl, že tohle bude jeden z případů, který nebude mít dobrý konec. I kdyby toho vraha dopadla ještě dnes, došlo k zabití policisty a mladé dívky, a to takovým způsobem, jenž bezpochyby vyvolá nekonečné spekulace médií.

A Anderson si očividně přál, aby hlavní nápor pozornosti nesla ona.

Úřad se stále ještě vzpamatoval z nedávného skandálu, který vyústil ve vynucený odchod asistentky ředitele Holtové, jedné z rádců Sayer u FBI. Ředitel Anderson naléhal, aby Holtová i Sayer byly propuštěny ze služby, ačkoli sama ještě stále nedokázala úplně pochopit proč. Díky politickým čachrům a zručné manipulaci s médii se mu podařilo se Holtové zbavit. Sayer si svou práci udržela jen tak tak.

Možná šlo o další pokus ji v očích veřejnosti vyobrazit jako nekompetentní, když ji pověřil vedením vyšetřování složité a vysoce sledované vraždy.

„Na politických nesmyslech teď nezáleží,“ řekla si Sayer sama pro sebe, zatímco si stahovala husté vlasy do culíku a navlékala si na těžké boty papírové návleky. Když byl fotograf s pořízováním snímků z výšky hotov, opatrně překročila vyřezávané paviány a přistoupila k mrtvé dívce.

Detektiv Wyatt se držel stranou a sledoval ji při práci.

„Podle stop na zápěstích se zdá, že byla spoutaná,“ poznamenala, když si natáhla rukavice a jemně přitiskla konečky dívčinych prstů na mobilní skener.

Když sejmula otisky prstů, ukázala Sayer k chodníku. „Jak to, že si toho nikdo nevšiml? Jsme přímo naproti parku, ne zrovna stranou od cesty. Hodně riskoval.“

Místo činu bylo necelých šest metrů od Constitution Avenue, jednoho z hlavních tahů napříč Washingtonem. Na druhé straně ulice stál pomník veteránů války ve Vietnamu, jedno z nejoblíbenějších turistických míst na území parku.

„Třeba mu nezáleželo na tom, jestli ho někdo přistihne,“ poznamenal detektiv Wyatt.

Sayer přikývla. V duchu si už sestavovala obrázek neznámého pachatele – nezpach. Potřebovala vědět, proti čemu stojí, a představa nebojácného vraha jen zbystřila její instinkt lovce.

„Ta krvavá šmouha na ústech se zdá být úmyslná.“ Detektiv ukázal na krvavou skvrnku ve tvaru srdíčka uprostřed dívčinych rtů.

Sayer opět jenom přikývla. Pořád si ještě místo činu zpracovávala v hlavě. Vystoupila z kruhu opic a šla se podívat na nápis na lavičce.

„Jak nahoře, tak i dole,“ přečetla nahlas. Zdálo se, že jsou ta slova napsaná krví, která již začínala schnout a získávat narezlou barvu. Když se je pokusila zadat do vyhledávače na svém mobilním telefonu, zobrazily se jí

stovky výsledků. Bylo jich příliš mnoho, než aby se jimi v tom chladu probírala.

Sayer poodstoupila ještě dál, aby si scénu prohlédla jako celek, zatímco technici a soudní lékař dál pokračovali ve své usilovné práci sběru i těch nejmenších stop, jež by mohly vést k neznámému pachateli.

Nechala své myšlenky volně plynout a ukládala si do paměti jednotlivé detaily. Figurky paviánů. Sekera. Slova napsaná krví. Proč u paty Einsteinovy sochy? Byl onen fyzik pro vraha důležitý? Nebo snad Národní akademie věd? Nepochybně šlo o rituální prvky, ale jaký byl jejich význam? Snažila se vzpomenout, jestli se v nějakém náboženství neobjevují sekery a paviáni, ale žádné takové ji nenapadlo. Nevypadalo to ani na satanismus.

Bez jediné zjevné odpovědi obrátila svou pozornost k technikům FBI, kteří s chladnou účelností zkušeně zpracovávali a pročesávali místo činu. „No tak,“ zamumlala si pro sebe, jako kdyby je chtěla pobídnout, aby našli něco, co jí pomůže to monstrum, jež tohle spáchalo, chytit.

CESTA DO ÚSTŘEDÍ FBI, QUANTICO, VIRGINIA

Když Sayer ujížděla směrem k ústředí FBI v Quanticu, byla obloha stále čistá. Ledový vzduch jí pronikal pod motorkářskou bundu. Skvrny černého ledu a sněhu proměnily silnici v nebezpečnou překážkovou dráhu, takže se neodvažovala překročit ani polovinu maximální povolené rychlosti.

Když parkovala svůj motocykl Silver Hawk na téměř prázdném parkovišti, celá se třásla zimou. V naději, že se tak trochu zahřeje, k budově doběhla. Ze zvyku si to namířila do kanceláře asistentky ředitele Holtové. Ta byla temná a prázdná. Na okamžik zapomněla, že Holtová z FBI odešla.

Nebyla si jistá, jestli by měla zajít za ředitelem, tak se rozhodla, že to nechá až po schůzce vyšetřovacího týmu. Ředitel FBI jistě nepotřebuje být o novém vývoji informován každou hodinu, říkala si cestou do své kanceláře.

U stolu čekal Ezra, termokelímky v rukou. Se světle modrými vlasy a půl tuctem piercingů vypadal spíš jako hipster z Washingtonu než datový analytik FBI. Protetické nohy mu zdobily světlé, neonově modré pruhy, jež na nich vytvářely vzor připomínající srst zeber a ladily mu s barvou vlasů.

Sayer vděčně přijala kelímek s chladnoucí kávou. „Dlužím ti své prvorozené dítě.“

Ezra si odfrkl.

„Tak, jak jsme na tom?“ zeptala se.

„Vybral jsem lidi do vyšetřovacího týmu. Už jsou na cestě. Těla sem právě vezou a brzy začne pitva té dívky. Nasadil jsem dva analytiky na ten nápis krví a ty divný kraviny z místa činu. Vyžádali jsme si sestavení profilu pachatele, ale zatím se nám z oddělení behaviorální analýzy nikdo neozval.“ Modré vlasy se mu svezly do čela a on si je odfoukl z očí.

„Podařilo se už tu dívku identifikovat?“

„Ještě ne. Porovnal jsem její otisky s databází, ale bez úspěchu. Pracujeme na DNA. Brzy bychom měli mít výsledky. Připravil jsem popis místa činu s fotografiemi, abys je mohla dát ostatním z týmu, až se sejdou.“

„Díky, Ezro. Svoláme schůzi jednotky na...“, podívala se, kolik je hodin, „jednu hodinu. Budu tak mít dvacet minut, abych si všechno prošla, než začneme.“

„Jak si přeješ.“ Ezra smekl imaginární klobouk. Protecké nohy s kovovým cvaknutím zavadily o hole, s jejichž pomocí se zvedl ze židle. Nechodil na dvou protézách ještě moc dlouho, takže když odcházel chodbou pryč, byla jeho chůze poněkud trhaná, krok však již výrazně jistější.

Sayer se podívala na svůj prázdný stůl a uvědomila si, že vlastně není nic nového, s čím by se musela seznamovat. V tu chvíli jí zazvonil telefon. Neznámé číslo. Doufala, že jí volají kvůli nějaké nové stopě.

Namísto toho se ze sluchátka ozval jí důvěrně známý hlas subjektu 037. „Zdravím, Sayer.“

„Co je?“ odsekla zostra. Neměla náladu na jeho laškování.

„Ale no tak. Chtěl jsem vám jenom popřát hodně štěstí s vaším novým případem...“

Sayer se zhluboka nadechla. Pravda byla, že přednedávnem začala zvažovat, že zažádá o dotaci na provedení hlubší případové studie subjektu 037. Byl nebezpečný, ale fascinující, a ona nechtěla přijít o možnost ho studovat jenom proto, že by ho poslala k čertu.

„Za chvíli mě čeká schůze,“ podařilo se jí ze sebe vypravit.

„Samozřejmě. Sleduji vás a právě jsem se dozvěděl, že vám byl přidělen případ těch otrěsných vražd v centru. Taková tragédie.“ Jeho hlas přetékal účastí, ale Sayer věděla, že je jen strojená. Jako plnohodnotný psychopat 037 nevnímal běžné lidské emoce.

Už už se ho chystala zeptat, co tím myslí, že ji sleduje, ale nakonec se rozhodla, že to radši nechce vědět, prozatím. Nebylo to poprvé, kdy ji napadlo, že nechá zjistit, odkud volá. Se zdroji, jež měla FBI k dispozici, by zjistit jeho skutečnou identitu nebylo nijak složité. Když ale souhlasil, že se zúčastní výzkumu mezi netrestanými psychopaty, oba podepsali smlouvu, jež zaručovala jeho anonymitu. Bylo by to obrovské porušení etiky, pokud by podmínky této smlouvy nedodržela, a k tomu se nedokázala přimět.

„Nebudu vás zdržovat,“ řekl. „Chtěl jsem jen vyjádřit upřímnou soustrast rodinám těch nešťastných obětí.“ Zasmál se svým hlubokým smíchem a pak zavěsil.

Sayer zakroutila hlavou, obrátila svou pozornost zpět k případu a začala se probírat fotografiemi pořízenými na místě činu. Ačkoli se jí do toho vůbec nechtělo, poslechla si také srdceryvný zvukový záznam z chvíle, kdy byl strážník Graham zastřelen. Z jeho smrtelného chroptění a nesrozumitelného popěvování na pozadí jí přeběhl mráz po zádech.

Zatím ale neměli žádné zprávy z balistiky, pitvy ani neznali identitu té dívky. Vždy při vyšetřování nesnášela

chvíle, kdy se nebylo čeho chytout. Spalovala ji ale potřeba něco dělat.

Telefon jí zabzučel. Přišla jí fotografie. Čekala, že to bude další fotografie z místa činu, ale když spatřila svou rodinu shromážděnou kolem Tinova masivního jídelního stolu, bezděčně sebou trhla. Adi padaly do obličeje rozčuchané růžové vlasy, jež zpola zakrývaly její zářivý úsměv. Adoptivní dcera Sayer se před pár týdny dozvěděla, že byla přijata na univerzitu ve Stanfordu, a od té doby se nepřestávala usmívat. Ráno se měla vydat do Kalifornie, aby si prohlédla tamní kampus.

Babička Sayer se usmívala svým klidným, vševědoucím úsměvem, jednu paži ochránářsky položenou kolem Adiných ramen. Její drobné zlaté náušnice s perlami ladily s jednoduchým náhrdelníkem, který jí spadl na svetr z černého kašmíru. Přestože jí bylo přes sedmdesát, babička vždy vypadala, jako kdyby právě vystoupila z reklamy na Chanel.

Tino se svým naježeným knírem a kovovými obroučkami spíš připomínal nějakého argentinského filozofa než šéfkuchaře a bývalého vyšetřovatele. Ve tváři měl podobně rozzářený úsměv a jednu ruku položenou na hlavě Vespera, jejich psího společníka se třema nohama, jehož přihlouplý úsměv vykukoval těsně nad deskou stolu. Nedávno oba získali oficiální oprávnění k poskytování canisterapie a Sayer by přísahala, že Vesper z toho byl stejně nadšený jako jeho páníčci.

V Adině zprávě, jež snímek doprovázela, stálo: *Začali jsme se slavnostní večeří bez tebe. Chybíš nám! Doufám, že se uvidíme, než zítra vyrazím do Stanfordu. Xoxo*

Na okamžik se tváří Sayer mihl lehký úsměv, než se přinutila vrátit se v myšlenkách k mrtvé dívce na chladném kameni.

Ulevilo se jí, když jí přišla textovka od Ezry: *Soudnímu lékaři se z tváře naší neznámé podařilo sejmout otisk prstu! Jsem v konferenční místnosti a prohledávám databázi.*

Sayer se rychlým krokem vydala do malého velicího centra s nadějí, že v případě dojde k rychlému zlomu.

VELICÍ CENTRUM FBI, QUANTICO, VIRGINIA

Jakmile Sayer do malé velicí místnosti vstoupila, věděla, že na ni žádné dobré zprávy nečekají.

„Žádná shoda se systémem AFIS,“ zamračil se Ezra. Automatizovaný systém identifikace otisků prstů AFIS umožňoval prohledávat databázi milionů otisků prstů z celé země. „Zadal jsem je do programu, který je teď porovnává se všemi ostatními veřejně dostupnými databázemi, ale potrvá hodinu až dvě, než budeme znát výsledky.“

„Sakra, rychlá shoda by byla skvělá,“ opáčila Sayer a posadila se do čela konferenčního stolu. „Jsme si jistí, že otisk patří vrahovi?“

„No, byl na její tváři, která je jinak dokonale čistá. Tak čistá, že ji musel otřít.“

Sayer zabručela na srozuměnou a několik dalších minut strávila procházením svou bolestivě tenkou složkou poznámek.

Ezra se znovu zamračil a obrátil svou pozornost zpět k práci na počítači.

V místnosti se začali scházet ostatní členové týmu a přesně v 1:00 ráno se Sayer postavila do čela místnosti, aby shromážděné agenty utišila. Ezra, tři analytici FBI,

čtyři agenti pro práci v terénu a dva policisté, všichni byli zjevně připraveni začít.

Sayer kývla na Ezru, aby ukázal první fotografii. Pracovala s ním už dost dlouho na to, aby věděla, že ví, co má dělat.

Při pohledu na snímek mrtvého washingtonského policisty tlumený šepot v místnosti utichl. Být zastřelen náhodou bylo tou nejhorší noční můrou kteréhokoli muže či ženy zákona a při pohledu na jeho tělo se všichni shromáždění bezděčně otřásli.

„Dobře, takže tu máme dvojnásobnou vraždu. Ve 21:26 strážník Frank Graham narazil na někoho, o němž se domníval, že se chystá na pozemku Národní akademie věd udělat graffiti. Shodou okolností byl v rádiovém spojení s dispečinkem, když vraha, který ho bez jakékoli výstrahy zastřelil, konfrontoval. Nic nenasvědčuje tomu, že by byl plánovaným cílem útoku. Dispečerka, s níž byl v tu chvíli ve spojení, oznámila, že poté, co byl zastřelen, slyšela někoho si prozpěvovat. Máme k dispozici audiozáznam. Ezro?“

Z reproduktoru se ozval šum nahrávky.

Koketního tónu rozhovoru policisty s dispečerkou si nebylo možné nevšimnout. Rána výstřelu z pásky zněla jako z nějakého komediálního výstupu, ale z bolestivého chrapotu strážníka Grahama, jenž potom následoval, všichni v místnosti pobledli.

Z nesrozumitelného zpívání v závěru nahrávky přeběhl Sayer znovu mráz po zádech.

Když přehrávání záznamu s ostrým cvaknutím skončilo, dala Sayer všem chvíli čas, aby se s tím, co právě slyšeli, vyrovnali.

„Poznává někdo tu písničku na konci?“ zeptala se.

Nikdo neodpověděl, tak pokračovala. „Dobře, ani já ji nepoznávám. Ezro?“

„Poslal jsem kopii té nahrávky do jazykového oddělení, aby si ji poslechli audiotecnici, jestli se jim nepodaří zachytit nějaké zvuky, které nám mohly uniknout.“

Sayer souhlasně přikývla a pokynula mu, aby pustil další snímek.

Na obrazovce se objevila detailní fotografie mrtvé dívky. Ve světle blesku fotoaparátu vypadala krvavá šmouha na jejích rtech nepřírozeně rudá.

„Druhou obětí je neidentifikovaná mladá žena,“ řekla Sayer. „Nalezli ji mrtvou u Einsteinova pomníku. Co zatím víme?“

Ezra zvedl list papíru. „Mám předběžné poznámky soudního lékaře. Bylo jí přibližně sedmnáct let. Šlo o dobře živenou a zdravou mladou ženu, jíž se po celý život dostávalo dobré lékařské a dentální péče. Na zápěstích měla drobné oděrky, což naznačuje, že byla krátkou dobu spoutaná.“

„Dokážou říct, jak dlouho?“

„Vlastně ne,“ odvětil Ezra. „Kousky kůže, které měla pod nehty, poslali na rozbor DNA, ale ta se se žádnými záznamy v databázi CODIS neshoduje. V tuhle chvíli procházím další databáze s DNA.“ Přestože byl Kombinovaný indexový systém DNA, známý pod zkratkou CODIS, největší databází DNA na světě, existovaly stovky jiných databází, ať už zcela soukromých, nebo s omezeným přístupem, jež nebyly jeho součástí.

„Podařilo se jí ho poškrábat?“ zeptala se.

„Vypadá to tak.“ Ezra znovu sklopil zrak ke stránce před sebou. Kolem očí se mu objevily vrásky napětí.

„Dobře,“ řekla Sayer tiše s pohledem upřeným na fotografii na obrazovce. Přála si, aby se do ní mohla natáhnout a dotknout se dívčiny bledé ruky.

„Odebrali taky vzorky krve na jejích rtech a z nápisu, který byl rovněž napsaný krví. Patří stejnému člověku,

muži. Na základě DNA vypracujeme jeho profil, ale sami dobře víte, jak nespolehlivý může být,“ řekl Ezra.

„Takže, zatím to vypadá, že máme jednoho neznámého podezřelého. Je zajímavé, že si nedělal žádné starosti s tím, že na místě činu zanechal svou krev. Možná ví, že není v systému. Co příčina smrti?“ zeptala se Sayer.

Ezra se znovu zahleděl do jednostránkového hlášení ve svých rukách. „Zemřela kolem sedmé hodiny večerní, utopila se.“

To Sayer šokovalo. „Utopila?“ podařilo se jí ze sebe vypravit. Ačkoli podle původních výsledků pitvy byl Jake zastřelen, nakonec zjistila, že se utopil, což je poměrně neobvyklá příčina smrti. Ignorovala pachut' žluči, kterou pocítila v krku, a přinutila se soustředit na to, co Ezra říkal.

„Ano, utopila se ve sladké vodě. Vzadu na krku jí našli drobné podlitiny, které naznačují, že jí někdo podržel hlavu pod hladinou.“ Se soustředěným výrazem se Ezra chvíli probíral papíry. „Jinak nic zvláštního. Žádné známky sexuálního násilí. To je všechno. Chystají se ji otevřít. Dají nám vědět, kdyby zjistili něco zajímavého.“

„Dobře.“ Sayer pokynula Ezrovi, aby pokračoval.

Jako další se objevila fotografie oddálená natolik, že na ní byla vidět sekera i kruh nahrbených paviánů. Při pohledu na ten zvláštní snímek se místností začal šířit vzrušený šepot.

„Jak vidíte, tělo bylo pečlivě umístěno přesně do středu samotné rituální scény, jakož i doprostřed kruhu devíti figurek paviánů. Dívce byla do ruky vložena sekera a na lavičce za ní byla, pravděpodobně krví našeho neznámého pachatele, napsána slova ‚jak nahoře, tak i dole‘. Celá scéna byla umístěna k patě Einsteinova pomníku. Co o tom místě víme? V okolí se nenachází žádná stojatá voda, takže dívka byla očividně zabita někde jinde. Proč umístil její tělo

právě sem? Ezra, můžeš nám o tom pomníku ve zkratce něco povědět?“

Ezra na obrazovce otevřel fotografii Einsteinovy sochy. „Pomník byl odhalen na pozemku Národní akademie věd 22. dubna 1979.“

Ezra klikl na další snímek. Byl na něm zachycen pohled z výšky na dívku ležící na hvězdné obloze, jež obklopovala její tělo. Výsledný efekt byl znepokojivý. Vypadalo to, jako kdyby se vznášela na zelenavé obloze a hvězdy se třpytily kolem ní jako zářivý kosmos.

„Tělo oběti bylo umístěno na nebeskou mapu u Einsteinových nohou,“ pokračoval Ezra. „Ta má podobu oválné desky ze smaragdově perlové žuly a ty kovové cvočky představují hvězdy a planety v přesných pozicích, v jakých se nacházely v poledne v den, kdy byl pomník odhalen.“

Sayer upřeně hleděla na fotografii. Na krátký okamžik si přála, aby mohla věřit, že se ta dívka skutečně vznáší kdesi mezi hvězdami.

Na dalším snímku byl detailní záběr na slova „jak nahoře, tak i dole“, napsaná krví na kamennou lavičku.

„Zní mi to povědomě,“ poznamenala Sayer. „Našla jsem spoustu odkazů, jež mají co do činění s okultismem.“

Ezra přikývl. „Jak nahoře, tak i dole‘ ti zní povědomě, protože to je všude. Nikdo nezná přesný původ téhle fráze, ale v písemné podobě se poprvé objevil ve starém díle o hermetismu ze sedmého století, které se jmenuje *Smaragdová deska*.“

„Hermetismu?“

„Jde o okultní tradici spojenou s, no, v podstatě s alchymí a astrologií. Tohle jsou úvodní slova *Smaragdové desky*.“ Ezra zamžoural na monitor svého počítače a začal číst. „„Jest pravdivé, jest jisté, jest skutečné, že to, co jest dole, jest jako to, co jest nahoře, a to, co jest nahoře, jest jako to, co jest dole, aby dokonány byly divy jediné věci.“

Tenhle text pochází z téhle konkrétní knihy, ale ta myšlenka samotná byla známá všem, časnými křesťany počínaje a zednáři konče. Každému, kdo má nějaké základní povědomí o křesťanství, je pravděpodobně známá fráze, „jak v nebi, tak i na zemi“. Význam je stejný.“

„Chápu základní princip, mikrokosmos odráží makrokosmos, ale má to nějaký specifitější význam?“ zeptala se Sayer.

„Jo, zrovna jsem o něm četl. Hermetičtí filozofové, kteří byli prvními alchymisty, to označovali jako princip obdobnosti. Jeho podstatou je, že vše, co je v nebi, má svou obdobu na zemi. Jde o myšlenku, že vše spirituální a materiální je vzájemně propojeno, že lze manipulovat nebesy, když budete vědět, jaký je odpovídající materiál na zemi.“

Sayer hleděla na krvavý nápis. „To mi připomíná citát Carla Sagana, že jsme všichni stvořeni z hvězdného prachu.“

Ezra přikývl. „Přesně tak. Na nejhlubší úrovni jsme všichni vzájemně propojeni, bla, bla, bla. Takže je možné, že se vrah snaží tělo té dívky symbolicky propojit s něčím na nebesích.“

„Což by vysvětlovalo, proč naši neznámou položil na hvězdnou mapu,“ přitakala Sayer. „Držme se té myšlenky a uvidíme, kam nás dovede, ale dokud nebudeme vědět, co se nezpach snaží říct, nemáme se moc čeho chytit. Ezro, zkus najít nějaké jiné zločiny, které by s tímhle tématem mohly souviset. Další fotku, prosím.“

Na obrazovce se objevil zvětšený záběr jednoho z paviánů.

„Nejneobvyklejšími aspekty na této vraždě jsou ty figurky paviánů. Víme o nich něco?“

„Zatím vůbec nic,“ opáčil Ezra. „Všechny ty malé sošky se jedna od druhé trochu liší a jsou vyrobeny z různých

materiálů, včetně čediče a jílu. Snažíme se zjistit, odkud pocházejí.“

„Nikoho nenapadá, jaký by mohl být symbolický význam těch devíti paviánů a sekery?“ zeptala se Sayer s pocitem frustrace. Ráda by přivedla nějakého specialistu, ale nevěděla ani na co – na hermetické filozofy? Fyziku? Paviány?

„Dobře,“ otočila se čelem k ostatním. „Je zřejmé, že něco z toho je pro vraha důležité. My musíme přijít na to, co to je. Proč byla ta dívka usmrcena a vystavena takto? Proč si vybral tohle místo? Jaký symbolismus se za jednotlivými aspekty ukrývá?“

Ezrův počítač zapípal. „Lidi z oddělení pro behaviorální analýzu právě poslali předběžný profil.“

Sayer si zprávu otevřela na svém telefonu a začala si ji pročítat.

„Hm, moc toho neříká. Není zřejmý žádný sexuální ani dominantní motiv. Podle rituálních prvků lze usuzovat na možnou aktivitu nějakého kultu. Chybějící známky sexuálních pohnutek, hněvu a zřejmě naplánované umístění mrtvoly spolu s intenzivně ritualizovaným aspektem naaranžování oběti nasvědčují možnosti, že se jedná o sériového vraha, který již dříve zabíjel.“

„Jinými slovy,“ shrnula Sayer a rozhlédla se po své vyšetřovací jednotce, „tento nezpach je chytrý a nebezpečný a společně s krvavým nápisem a rituálními prvky na místě lze soudit, že se jedná o sériového vraha. Dokud nebudeme vědět víc, musíme předpokládat, že udeří znovu.“

Když schůze skončila, pustili se Sayer s Ezrou znovu do práce. Když byly dvě hodiny ráno a ani jeden z nich žádný pokrok nezaznamenal, usoudila Sayer, že se před rozbřeskem stejně nic nového neobjeví. Naplánovala další schůzi na 7:00 a poslala všechny domů, aby se alespoň na pár hodin prospali.

VELICÍ STŘEDISKO FBI, QUANTICO, VIRGINIA

Když všichni odešli, pustil Ezra muziku a zesílil ji natolik, až se malé velicí středisko rozvibrovalo duněním basů z reproduktorů. Obvykle se zdržoval u svého stolu v otevřené kanceláři, kde pracovali i všichni ostatní analytici. Ale od chvíle, kdy byl součástí vyšetřovacího týmu, měl do této místnosti, jež byla shodou okolností vybavena tím nejlepším zvukovým systémem v celém Quanticu, neomezený přístup. Někdy Ezra k přemýšlení potřeboval hlasitou hudbu, ale nesnášel sluchátka, takže tohle pro něj byl učiněný ráj.

Teď ji měl celou jenom pro sebe. Pustil si nějakou islandskou avantgardní skupinu a nastavil hlasitost, co to šlo.

Jak se tak točil na židli, narážely jeho protězy s kovovým řinčením do nohou stolu. Popuzovalo ho to natolik, že si je rozhodl sundat. Vždy to byla příjemná úleva, sundat si tvrdé protetické klouby a silikonové návleky z nohou. Bez protéz mohl na kolečkové židli rychle přejíždět podél konferenčního stolu mezi hromadami složek a třemi otevřenými notebooky.

Na prvním z nich se právě dokončovalo prohledávání databáze ve snaze identifikovat otisk prstu, jenž se našel na oběti.

„Negativní,“ řekl si pro sebe za hlasitého doprovodu smyčců.

Druhý počítač prohledával databáze, zda nenajde shodu s DNA pachatele. Pokud by se mu ho podařilo identifikovat, mohl by případ uzavřít ještě dnes.

„Taky negativní,“ řekl Ezra do rytmu vířících bubnů, jejichž dunění otrásalo jeho židličkou, zatímco se přesunul k poslednímu počítači. Byl na něm spuštěný program, jenž sám napsal a jehož úkolem bylo prohledávat snímky na sociálních sítích a ve veřejně dostupných databázích rozpoznávání obličejů a srovnávat je s fotografií neznámé dívky.

Na monitoru blikalo zelené okno. Program našel shodu.

Strhující muzika náhle přešla do ponuřejšího rytmu, jenž se rozléhal místností. Něco na té zlověstné hudbě naplňovalo Ezru pocitem strachu.

Klikl na blikající okno a podíval se na fotografii, jež se před ním objevila. Připojený odkaz ho přesměroval na další snímek. A pak další.

„Panebože,“ řekl tiše, zatímco se tóny hudby rezonující kolem něj začínaly rozplývat.

Když došel k poslední fotografii, ruce se mu třásly tak, že sotva dokázal na telefonu vytočit číslo Sayer.